LONE WOLF
John Grant & Joe Dever
STÍNY NAD ŘÁDEM KAI
I

Zavržený čaroděj

„Blázne!“

To slovo zazvonilo starodávným sálem a jeho ozvěna se rozplynula nad hlavami v kápích.

Cechmistr se ani nepohnul. Bělovlasý muž s bílým vousem seděl na svém pozlaceném trůnu téměř nenuceně a hleděl na Vonotara klidnýma modrýma očima.

Čaroděje přecházejícího po místnosti to dohánělo k zuřivosti. „Neschopný chudáku!“ vykřikl směrem ke stropu. „Starý dětino!“ pronesl směrem k pódiu se zatuchlými praporci.

Cechmistr se na trůně zavrtěl. Když promluvil, zněla jeho slova neochotně. „Vonotare,“ řekl zastřeným hlasem, „tento spor jsme spolu vedli už mnohokrát. Bratrstvo Křišťálové hvězdy je oddáno magii levé ruky. Jeho cílem je čelit silám Zla, pomáhat vznešeným božstvům Kai a Ishir, aby...“

Vonotar si odplivl. Byl to vysoký, pohledný muž s pečlivě zastřiženým černým vousem a hrdým orlím nosem. Jeho šedé oči plály hněvem.

„Vše, co ze sebe chrlíš, jsou jen otřepané nesmysly, ty starý, roztřesený pitomče,“ vyštěkl. „Naše Bratrstvo nevzniklo pro žádné vysoké a ušlechtilé ideály, ale jen z jediného důvodu: kvůli dosažení moci! Ty a tví předchůdci jste nás od jeho skutečné podstaty odvedli. A čím jsme teď?“

Prudce máchl rukou v okázalém gestu, aby ukázal na shromáždění Starších členů Bratrstva, kteří mu tiše a ohromeně naslouchali. I Cechmistr musel v duchu uznat, že

nejsou nikterak přitažlivým spolkem: ať muži, či ženy, všichni vykazovali až příliš patrné známky pokročilého věku a skomírající mysli.

Než stačil Cechmistr odpovědět, Vonotar promluvil znovu, hlasem ostrým jako giacký meč. „Ano, vím, co si myslíš, Cechmistře. Tahle sešlost starožitností... Co jsou zač? Jsou to lidé, kteří se stali členy shromáždění našeho Bratrstva jen proto, že jsou staří. Nikdy se na nic nezeptali, nikdy se nepokusili navrhnout, že úlohu našeho Bratrstva je třeba zvážit. Jsou to... jsou to... jen staré nuly!“

V sále toranského Cechu čarodějů bylo ticho. Špinavým skleněným oknem zasvítil jasně rudý sluneční paprsek a ozářil jiskřící prach vznášející se ve vzduchu. Na pár chvil to bylo to jediné, co se pohybovalo, zatímco Vonotar, Cechmistr i Starší zůstávali strnulí jako nehybný, zamrzlý obraz. Vonotar měl paže doširoka rozpřažené. Jedním ukazovákem mířil vyčítavě na Cechmistra a druhým na nízkou galerii, kde sedělo dvanáct Starších: ústa měli dokořán a ve tvářích rozličné výrazy od zděšení až k potupě. Vybledlé zástavy Bratrstva Křišťálové hvězdy, pokryté za dlouhá staletí silnými vrstvami prachu, visely bez hnutí v zatuchlé místnosti.

Ve ztichlé síni se náhle objevilo kotě. Malé šedivé kotě. Vběhlo do sálu, s mírnými obtížemi vyskákalo po třech schůdcích k Cechmistrovu trůnu a začalo se mu vděčně otírat o nohu.

Jeden ze Starších se přidušeně zasmál a kouzlo okamžiku bylo rázem to tam.

Zdálo se, jako by Vonotar vyrostl. Urostlý byl vždycky, teď ale vypadal dvakrát větší než ve skutečnosti. Vypjal

širokou hruď, až se dotkla látky jeho modrého roucha zdobeného hvězdami.

„Ty!“ vykřikl a ukázal na Staršího. „Je tady snad něco k smíchu? Studoval jsem magii pravé ruky a vím, že je pro nás jedinou cestou k moci!“

Opsal rukou ve vzduchu oblouk a zamířil na kotě, které teď Cechmistrovi olizovalo nataženou nohu.

„Dokážeš *tohle* pomocí magie levé ruky?“ Vonotar něco zašeptal.

Z prstu mu směrem ke zvířeti vyšlehl plamen a koťátko se rázem proměnilo v hromádku popela.

Čaroděj se obrátil zpět ke Starším. „Varuji vás,“ řekl. „Mohl bych to provést komukoli z vás. Magie pravé ruky je mnohem mocnější než magie levé ruky. S její pomocí se dá zabíjet i léčit. Pokud má naše Bratrstvo dosáhnout moci, jakou si zaslouží – jakou *potřebuje* – musíme být připraveni studovat magii pravé ruky!“

Cechmistr pohlédl na Vonotara s předstíraně nepřítomným výrazem.

„Zabít kotě je dětinský trik a sotva odpovídá tvé úrovni, Vonotare,“ řekl nevzrušeně. „Co kdybys pomocí magie pravé ruky to kotě zase oživil?“

Buřič založil ruce a bojovně hleděl na stříbrovlasého Cechmistra.

Znovu zavládlo ticho.

Cechmistr byl před mnoha lety jmenován vůdcem nejen kvůli svým čarodějným dovednostem, ale i proto, že měl dokonalý smysl pro načasování. Když už ten okamžik natahoval dostatečně dlouho, usmál se na Vonotara tak, jak by se rodič mohl usmát na své dítě. Pak se naklonil dopředu, aby se dotkl malé hromádky popela u svých

nohou. Hromádka se pohnula a v okamžiku z ní bylo šedé koťátko. Kotě se s vytasenými drápky vyškrábalo po Cechmistrově rouchu nahoru a usadilo se mu na klíně, kde začalo překvapivě hlasitě příst.

„Víš," prohlásil Cechmistr, „naše Bratrstvo tady není jen kvůli moci, je tu proto, aby chránilo tento svět – celý Magnamund – před silami Zla. Magii pravé ruky se vyhýbáme úmyslně. Ačkoli moudří ji mohou využívat bez následků, bláhoví by se mohli stát otroky Naara, krále Temnoty."

„Naar!" vykřikl Vonotar. „Říkáš, že Naar je ztělesněním všeho zla, ale máš o tom jediný důkaz? Víš s určitostí, že vůbec existuje?"

„Ano," řekl Cechmistr tiše. Postavil kotě opatrně na podlahu. „Už teď jeho přisluhovači, Temní páni, shromažďují své síly v Kaagu. Plánují táhnout se svými jednotkami na východ přes Durnkragské hory a podmanit si Sommerlund. Naši zemi napadnou ohněm a mečem, naši lidé mají být mučeni, povražděni nebo zotročeni. Pokud se rozhodneš nadále praktikovat magii pravé ruky, tomu všemu jen napomůžeš.

Vonotar si znovu odplivl. Tentokrát se Cechmistr zadíval přímo na místo, kam plivanec dopadl. Jeho staré, vrásčité čelo se soustředěním nakrčilo. Sluneční světlo v sále se zachvělo a tam, kde ještě před chvílí ležel malý, lesklý plivanec, se nyní objevil drobný kvítek žluté růže.

„Zlo," prohlásil Cechmistr, „se dá proměnit v dobro, ale jen po dlouhém a obtížném boji. Proměnit dobro ve zlo je mnohem snazší."

Nedbale zakýval prstem a kvítek růže se znovu proměnil v loužičku slin.

„Dokážeš, Vonotare," řekl Cechmistr, „přeměnit projev své nenávisti a vzteku zpátky na květ?"

Rebel pohlédl na shromáždění Starších a ušklíbl se. „Magie pravé ruky nám umožňuje udělat cokoli – *cokoli*," prohlásil okázale. Z kapsy svého roucha vytáhl malou hůlku ve tvaru ypsilon a namířil jí na místo, kde na dlážděné podlaze ležel plivanec. Když do hůlky napřel veškerou sílu svých čarodějných schopností, jeho celé tělo se napnulo. Obklopily ho karmínové jiskry a vzduch zhoustl.

„Snaž se, jak chceš, Vonotare," řekl Cechmistr vlídně.

„K čertu s tebou," zamumlal rebel. Žíly na čele mu vystoupily námahou, jak se snažil ze všech sil uplatnit magii pravé ruky.

Ozvala se hlasitá rána, jako by se náhle rozskočil jeden z velkých kamenů ve zdi.

Vonotar se téměř zhroutil pod náporem náhlého uvolnění.

Na podlaze se objevil jakýsi malý tvoreček. Byl dlouhý sotva jako prst a seděl v podřepu. Nakrčil šedozelené rty a odhalil řadu krvavě rudých zubů. Oči měl tvrdé a bezduché jako diamant.

Vonotar pohlédl na svůj výtvor s odporem. Zadíval se na Cechmistra, který si dovolil lehce se pousmát.

„Co je... *tohle*?" zeptal se Vonotar.

„To, co jsi dokázal vytvořit z projevu své nenávisti." „Ne všechno, co je ošklivé, je zlé," namítl Vonotar.

„Pravda," odpověděl Cechmistr, „a ne všechno, co je zlé, je ošklivé. Nedovol ale, aby tě zrak nebo mysl oklamaly: když je něco ošklivé, neznamená to ještě, že to *není* zlé."

Naklonil se dopředu, aby podrbal za ušima kotě.

„Tvor, kterého jsi přinesl do našeho sálu, je obojí: ošklivý i zlý. Přestože je tak malý, dokáže kousnout dost silně na to, aby protrhl hrdlo nejsilnějšímu muži. A ty neznáš žádný způsob, jak jej ovládat. Může se rozhodnout zabít mě, ale stejně tak se může rozhodnout zabít tebe. Nebo kohokoli z ostatních, jež se tu shromáždili."

Starší se na svých místech neklidně zavrtěli.

„Vonotare, z nenávisti jsi stvořil Zlo. Tak tomu u těch, kdo se rozhodnou následovat magii pravé ruky, musí být vždy. Nenech se mýlit: Zlo je mocné a umírá pomalu. Ale *lze* je přemoci. Ti, kdo jsou na straně Dobra, nemusejí vládnout hrubou silou, aby je porazili – potřebují jen silnou vůli uspět ve své věci. Pozorně se dívej."

Cechmistr se znovu naklonil ke kotěti, ale tentokrát ho zvedl a usadil na svá kolena. Pohladil zvířátko po hlavě a oči kotěte se slastně přivřely. Cechmistr mu pocuchal srst na náprsence. Zdálo se, že je to kotěti trochu nepříjemné. Pak mu pošeptal do ucha několik slov.

Kotě se napřímilo a začalo švihat ocáskem. Upřeně se zahledělo na malého, odpudivého tvora, který stál na podlaze s modrostříbrnou mozaikou. Měkce seskočilo Cechmistrovi z kolenou a přikrčilo se mu u nohou.

Stvoření podobné ropuše zíralo na kotě. Znovu otevřelo ústa a odhalilo zuby ostré jako břitva. Objevil se křiklavě červený, rozeklaný jazyk. Bylo zřejmé, že stvoření je hladové, a stejně zřejmé bylo, že v kotěti vidí snadnou kořist.

„Na čí straně jsi teď, Vonotare?" vydechl Cechmistr suše.

Vonotar neodpověděl. Stejně jako Starší byl zcela nehybný a v bezmocné fascinaci sledoval souboj, ke kterému se právě schylovalo.

„To kotě se jmenuje Šediváček," řekl Cechmistr. „Je malé a není silné. Ale postavím ho proti tvému stvoření. Vím totiž, že může vyhrát. Jmenuje se tvé stvoření nějak? Jistě" – v tichém hlase byl znát víc než jen náznak posměchu – „že... že se *to* musí nějak jmenovat?"

„Žádné jméno jsem tomu nedal," zamumlal rebel.

Kotě se na něj pohrdavě podívalo, posadilo se a začalo si pečlivě umývat tlapku.

Tvor na podlaze náhle prudce vyrazil směrem k protivníkovi. Rohovité drápy mu cvakaly po kamenných dlaždicích podlahy. Jeho dech zněl jako pronikavý sykot.

Kotě si mokrou pacičkou otřelo hlavu.

Tvor se po něm vrhl... a přistál na schodu, kde Šediváček seděl jen malou chvilku předtím. Kotě bylo pohyblivé jako rtuť, takže teď stálo za Vonotarem. Zatímco příšerka zmateně hleděla tím směrem a rozeklaným rudým jazykem dychtivě zkoumala okolní vzduch, vyskočil Šediváček Vonotarovi na záda a rychle se mu vyškrábal na rameno.

„Co to...?" zakoktal Vonotar.

Kotě se mu přitisklo k uchu a začalo znovu příst.

Čaroděj si jeho přízeň nechal chvilku líbit a pak dospěl k rozhodnutí. Udělal pár kroků, aby došel ke schodům Cechmistrova trůnu, a pak jednou, podruhé a potřetí dupl na obludu, kterou přivedl k životu. Potom svou hrdou hlavu, kterou připomínal lva, naklonil dopředu, aby se mohl Cechmistrovi zadívat do očí.

„Říkáš, že koketuji se Zlem," vykřikl hlasem, který se ozvěnou nesl pod klenbami velkého sálu, „a přesto, jak vidíš, jsem se přidal na stranu kotěte. Říkám ti, že magii pravé ruky je možné využívat pro účely Dobra! Bez ní

nikdy nedosáhneme nejvyšší síly. A bez nejvyšší síly nemůžeme nikdy přivést svět k rozumu!“

Cechmistr jeho tirádě nevěnoval pozornost.

„Kdo zabil tu malou obludku, Vonotare?“ vzdychl.

„Já, samozřejmě!“

„Ne. Zabilo ji kotě. Šediváček tě použil jako zbraň právě tak, jako bys ty mohl použít šíp a zabít Giaka. To kotě ví o rozdílu mezi Dobrem a Zlem víc než ty, příteli. Ach, ano,“ Cechmistr pozvedl ruku, aby zadržel proud slov, která hrozila vytrysknout z Vonotarových rtů, „jsi velmi učený muž a my všichni tě proto respektujeme. Ale za učenost jsi zaplatil moudrostí. Mé kotě nečetlo žádné knihy a neobjevilo žádná kouzla, dokázalo ale rozeznat Zlo a, ačkoli je slabé, okamžitě pochopilo, jak s ním naložit.“

Vonotar se pokusil něco říct, ale z množství výrazů, které se střídaly v jeho tváři, bylo zřejmé, že chaos jeho mysli není možné popsat slovy.

„Šediváčka ode mě dostaneš darem,“ řekl Cechmistr. Tentokrát nebyla v jeho úsměvu ani stopa po výsměchu. „Ať je to kotě tvým rádcem, až příště zatoužíš následovat magii pravé ruky.“

Vonotar konečně dokázal promluvit.

„Odmítám tvůj dar!“ zahřímal. „Toho tvora jsem zabil já! Byl jsem to já, kdo uviděl, že je vtělením Zla. To, že praktikuji magii pravé ruky, ještě neznamená, že nejsem na straně
Dobra!“

„Takže Dobro vítězí nad Zlem pod tíhou tvojí nohy,“ konstatoval Cechmistr smutně. „Vonotare, zvedni tu nohu.“ Rebel poslechl a pak shlédl dolů.

Na tvrdém, kamenném schodu ležely rozdupané zbytky květu žluté růže.

***

„Přeneste svou mysl zpátky do doby, než byl svět mladý...

V dobách tak dávných, že neexistoval čas, se páni Dobra a páni Zla střetli v bitvě. V tomto střetu netekla krev, protože bohové nemají ruce, kterými by mohli pozdvihnout meče, ani těla, která by bylo možné zranit. Jsou všude a přece nejsou nikde. Vánek, ve kterém se zachvěje list stromu, je projevem boha. Padající kameny, které zahubí děti v dunící lavině, jsou projevem boha. Pokojný dech klidně spícího člověka je projevem boha.

Válka mezi pány Dobra a Zla se táhla už celou věčnost. Co znamená ‚věčnost', nemůžeme pochopit o nic lépe, než můžeme pochopit pravou podstatu bohů. Omezují nás vlastní představy o tom, co je čas. Když se rozhlédneme ve svém Vesmíru, vidíme, že všechno podléhá změně: měsíce obíhají kolem planet, planety obíhají kolem hvězd, hvězdy obíhají kolem středů svých galaxií a galaxie samy o sobě se jedna druhé rychle vzdalují. Ve všednějším pojetí to znamená, že se rodíme, stárneme, a když přijde čas, umíráme. Jsme svědky všech těchto změn a říkáme, že jsou výsledkem ‚plynutí času'. To nás upokojí. Ve skutečnosti to však nic nevysvětluje. Pravda je taková, že máme označení ‚čas' pro něco, jehož pravou podstatu nejsme schopni ani začít chápat.

Dalším ze slov, která používáme, ale ve skutečnosti jim nerozumíme, je ‚věčnost'. Pro většinu z nás to neznamená – pokud jsme k sobě čestní – nic víc než ‚velmi dlouhá doba'. Snad několik miliónů let. Někteří lidé mají širší záběr a

dokážou si představit věčnost trvající několik miliard let, ale i oni se přiklánějí ke konejšivé myšlence, že čas někde začal. O tom, co takovému okamžiku předcházelo, mohou jen spekulovat, ale přesto připouštějí, že tento okamžik musel nastat. Jejich vize věčnosti obnáší časové rozmezí mezi tím okamžikem a neurčitou budoucností – protože nikdo nemá představu o tom, že čas někdy přestane existovat.

Tato představa věčnosti je však klamná. Je to klam založený na klamu. Čas je myšlenka, kterou vytvořili smrtelníci jen proto, aby vysvětlili, co se kolem nich odehrává. Pro bohy nic takového jako čas neexistuje. Jejich Vesmír existuje věčně a věčně existovat bude. Věčnost je pro bohy skutečnou věčností.

Koncept času bychom nicméně neměli zavrhnout až příliš rychle. Nespočet miliard let předtím, než byl stvořen Měsíční kámen, se bezčasé vody věčnosti zčeřily. Došlo k tomu, když se náhle objevil náš fyzický Vesmír – hvězdy, planety, kameny a stromy, vzduch i květiny. A tvorové jako my.

Vznik Vesmíru se odehrál takto:

Bohyně Ishir se snažila ukončit věčnou válku. Nedokážeme si představit, jak spolu bohové rozmlouvají, ale víme, že nějakým způsobem získala pozornost Naara, krále Temnoty, a hovořila s ním. Přísahala, že zaručí, aby už páni Dobra nebojovali s pány Zla – pod podmínkou, že páni Zla dají podobný slib. Také Naar byl již válkou unavený, a proto – ačkoli tím Ishir překvapil (pokud se dá říci, že mají bohové schopnost překvapení) – s jejími podmínkami souhlasil.

Zavládl mír, bohové však potřebovali nějaký symbol své dohody. Ishir vzala pravdu obsaženou ve svém slibu a dala jí podobu nádoby. Nebyla to samozřejmě žádná krabice, ani sud, ale bohové ji *vnímali* jako nádobu. Vložila do ní Naarovu moc a jeho Zlo, aby zůstaly uzavřeny před zbytkem Vesmíru. Nádoba i s obsahem dostala název Aon, ‚Velká rovnováha'.

Bohové jsou možná všude, nejsou však vševědoucí. Ishir nemohla vědět, že stvořením Aonu zažehla jiskru stvoření našeho fyzického Vesmíru. Po celou věčnost předtím existovala jen jednotvárná prázdnota – prázdné pozadí, před kterým byla vedena válka mezi bohy – nyní však byla tato prázdnota narušena. Aon bylo nepatrné semínko, na prázdnotu však působilo tak, že ji ohýbalo a mačkalo, dokud nevznikly ty nejmenší částice výbušné energie. Díky zásahu šíleného boha stvořitele jménem Qinmeartha tyto částice brzy využily své síly a další energie kolem sebe a zformovaly se v hmotu. A z dechu božské dřímoty se Vesmír zaplnil nesčetnými zářivými hvězdami, z nichž každou doprovázely její vlastní světy.

Bohové byli ohromeni. Nikdy předtím si nepomysleli, že by mohla existovat nějaká realita mimo jejich vlastní nedotknutelnost. Sledovali, jak se fyzický Vesmír vyvíjí a dosahu je své poněkud pochybné stability. Viděli, jak galaxie unikají jedna před druhou. Viděli, jak vybuchují hvězdy, a přitom dávají vzniknout novým hvězdám. Viděli, jak chladnou planety a mění se ve tvrdé, skalnaté koule nebo shluky tekutin a plynů.

A také viděli, jak na některých planetách vystupuje z vody život.

Právě tehdy se křehký Mír Ishir rozpadl na kusy. Po celou tu nekonečnou věčnost bohové předpokládali, že schopnost vnímání a svobodná vůle jsou vyhrazeny pouze jim: nyní viděli, že fyzický Vesmír zrozený z Aonu je schopen tvořit další inteligentní bytosti – nikoli po tisících nebo miliónech, ale po miliardách miliard. Tyto formy života jsou jejich potenciálními spojenci, mysleli si bohové.

Jako první porušil příměří Naar. Uviděl malý svět na okraji jedné malé galaxie, jehož obyvatelé následovali určitou variantu cesty Temnoty, a rozhodl se, že se v něm projeví. Vzal na sebe podobu malého dítěte, aby i ti dobří mezi obyvateli tohoto světa věřili v jeho nevinnost. Během několika generací se tento svět přiklonil na stranu Zla a nespočet miliónů jeho zoufalých obyvatel byl vydán na smrt.

Protože Naar během své návštěvy v tělesné formě objevil něco nového. Bohové si nikdy žádným způsobem neuvědomovali bolest. Pozorovali smrt (další neotřelá myšlenka) mezi národy nespočtu světů Aonu, nikdy však neměli žádnou představu o tom, že mezi lidmi existuje něco jako bolest. Bylo to něco naprosto cizího vzhledem k čemukoli, co kdy oni sami zažili.

Naar se radoval ze svého objevu – a své nově nalezené moci. Pod pohrůžkou bolesti dokázal smrtelníky přimět, aby sloužili jeho rozmarům. Zmocnil se dalšího světa a pak dalšího.

Ishir si brzy všimla, že válka mezi pány Dobra a pány Zla vstoupila do nové fáze a že se nyní bude bojovat prostřednictvím smrtelníků. Smrtelníci budou bojovat jako figurky v rukou bohů. V tichosti zabrala několik světů pro síly Dobra a oznámila tuto skutečnost Naarovi. Reagoval

tím, že své kruté vládě podrobil všechny obyvatelné planety jedné velké galaxie. Ishir reagovala tím, že na více než čtvrtinu obyvatelných světů v Aonu vyslala své posly. Naar jí to oplatil tím, že...

Ale my všichni, co tu jsme, víme, co se stalo potom.

Rovnováha mezi silami Dobra a silami Zla v našem Vesmíru je křehká. Jediný svět – ten náš – je vším, co stojí mezi Naarovým vítězstvím a vítězstvím Ishir.

Společník Ishir, vznešený Kai, bůh Slunce, přišel, aby nám pomohl splnit náš úkol. Ale ani Kai nebude nikdy moci sám vést náš svět na stezku Dobra. My, Sommerlunďané, jsme jen nedokonalými nástroji Kai a Ishir, je však v naší moci postarat se, aby bylo Zlo pokořeno.

Síly Temnoty jsou všude kolem nás. I teď, zatímco k vám mluvím, shromažďují Temní páni své síly v Kaagu a připravují se k tažení na Sommerlund.

Žáci, ke konečné válce možná nedojde za našich životů, ale stejně tak by mohla začít zítra, nebo dokonce už dnes. Zatím jste pouze pomocníky, brzy však budete rytíři Kai jako já. Buďte vždy pozorní a hledejte Naarovy figurky, protože jsou nejspíše i v tuto chvíli mezi námi. A pamatujte, že i když vy sami nebudete vyvoleni bojovat ve slavné válce proti Zlu, ti, které budete za mnoho let učit, nebo je povedete vlastním příkladem, mohou vyvolenými být. Váš výcvik proto nebude marný. Budete jim moci předat vše, co jste se naučili.“ Bouřný Jestřáb si dopřál hluboký nádech.

„Jsem starý člověk a jsem unavený, i když je slunce sotva nad obzorem. Výuka vám pro dnešek končí. Za deset dní bude Fehmarn a shromáždí se zde všichni rytíři Kai, aby osla vili první jarní den. Pokud se s nimi setkáte,

nezapomeňte se chovat zdvořile, nebo ještě lépe, držte se od nich stranou.

Výuka znovu začne zítra za rozbřesku, jako obvykle, zde v refektáři. Ukončete půst, milí žáci, a oslavujte skutečnost, že poslední válka mezi Dobrem a Zlem ještě nezačala."

Poté, co postarší rytíř Kai zakončil svou ranní přednášku, usadil se k jídlu: byla jím kouřící porce vařeného pstruha čerstvě chyceného v řece. Bouřný Jestřáb byl silný muž. Posledních dvacet let svého stáří strávil jako učitel tady v Kláštеře – a tento úkol plnil znamenitě. Mladí muži a ženy, které má na starost, se brzy stanou válečníky a budou bojovat na straně Dobra, uvažoval a hleděl na rybu, která na něj zírala skelným pohledem. Všichni, až na jednoho...

Vzhlédl a skutečně uviděl, že jeden z nich se snaží proklouznout ven z místnosti. Ten chlapec jménem Tichý Vlk byl pro něj pěkný oříšek. Už zase usnul při výuce, a tak byl opět odsouzen zůstat bez snídaně. Místo ní musel jít sbírat na kraj lesa dříví na otop. Kvůli neustále nevhodnému chování, kterého se Tichý Vlk dopouštěl, bylo teď vlastně v Kláštеře víc dříví na topení, než by se během letních měsíců dalo opravdu spálit: zbytečnost trestu pro Tichého Vlka byla součástí lekce, kterou se mu tím Bouřný Jestřáb snažil udělit. I přesto bylo pravděpodobné, že tento chlapec nikdy nedosáhne postavení mistra Kai. Vytrhnout ho z rodné vesnice a dát ho sem do Kláštera byla chyba.

Bouřný Jestřáb znovu obrátil svou pozornost k rybě. Vypadala dostatečně chutně, ale... cítil se nějak nesvůj. Dnešek nebyl stejný jako jakýkoli jiný den. Byl si jistý, že se něco stane. Nevěděl však, z čeho tato jistota pramení. Jeho jasnozřivé schopnosti byly omezené, teď je však použil, aby budoucnost prozkoumal, jak nejlépe mohl.

V beztvaré temnotě nebylo nic.

Zachvěl se a odstrčil od sebe talíř. Jen pár z jeho pomocníků si všimlo, že když opouštěl místnost, měl úzkostně skloněnou hlavu.

***

Vrať se myšlenkami do dob ještě předtím, než jsi byl mladý...

V roce 5036 Měsíčního kamene se ve vesnici Dage, na březích řeky Tor, v Sommerlundu, narodil chlapec jménem Landar. Jeho rodiče byli uznávanými členy vesnické společnosti. Měli dvě další děti, děvče jménem Kari a chlapce jménem Jen. Když se Landar narodil, bylo Kari třináct let a Jenovi osm. Kari byla krásné dítě a lidé z okolních vesnic už jejím rodičům nabízeli své syny jako vhodné budoucí ženichy. Naproti tomu Jen šilhal a kulhal, měl zplihlé černé vlasy a mluvil jen s obtížemi.

Landarovi rodiče se po jeho narození zděsili. Jena milovali tak, jak všichni rodiče milují své dítě, jeho vady však byly ohromnou zátěží pro jejich rozpočet. Landarově matce, Houvě, bylo čtyřicet pět let když zjistila, že je znovu těhotná. Prohrábla si prsty ustaraně vlasy a uvědomila si, že jsou všechny šedivé. Na dítě byla stará. Navíc se obávala, že novorozeně bude stejně postižené jako Jen. Možná i víc.

Chlapec však byl výborně stavěný a velmi brzy bylo zřejmé, že byl obdařen i bystrým rozumem. Očividně měl smysl pro humor – i když to byl humor velmi hrubý. Houva mu často musela vyhubovat za to, jak kruté žerty si tropil ze svého staršího bratra Jena. Ten se hrám svého malého bratra jen smál a trpěl mu jeho rozmary podobně, jako dospělý pes snáší štěně.

Když byly Landarovi čtyři roky, jeho otec zemřel a chod domácnosti začaly řídit společnými silami Kari s Houvou. Když bylo Landarovi pět let, vdala se Kari za syna jedno ho kupce. Svého manžela Raballena nenáviděla, bohatství jeho otce však pomohlo zabezpečit její rodinu, proto manžela přijímala takového, jaký byl. Později své manželství zrušila, protože jí manžel její nenávist oplácel. Hodně pil a v opilosti ji často bil.

Jen zůstal svobodný: dívky z vesnice se mu dokázaly jen posmívat. Jediní lidé, kteří oceňovali jeho dobrotu a humor, byli jeho matka Houva a bratříček Landar.

Oba chlapci se spolu často potulovali okolní krajinou, lezli po stromech a plavali v rybnících. To, že byl Jen chromý, mu bránilo účastnit se některých odvážnějších dobrodružství, která Landar navrhoval, ve vodě ale jeho odlišnost přestávala existovat: Jen měl silné paže, mohutná ramena a dokázal se po hladině pohybovat s větší hbitostí než většina dospělých mužů.

Pro dítě bylo Dage ráj. Tedy až na pár lidí... Kovář Lorbach byl mrzout a pustil se do každého děcka, které se mu odvážilo přiblížit na dosah. Gunniweb, místní lichvář a notorický skrblík, na oba chlapce křičel nesrozumitelné urážky, když procházeli kolem jeho krámku. Jim to ale vrásky nedělalo.

Dage je obklopeno prstencem nevysokých, mírných kopců, kde se ovce popásají a holubi naparují v neochvějné jistotě, že jsou v bezpečí před svými nepřáteli. Svět tam venku je přesně tím, čím je – světem venku – a lidé z Dage se o dění v něm zajímají pramálo. Pokud šlo o chlapce Landara, Dage pro něj představovalo celý Vesmír.

V den svých šestých narozenin přesvědčil Landar Jena, aby ho vzal k řece Tor chytat z břehu ryby holýma rukama. Den byl jasný jako křišťál a nebe až pronikavě modré. Starší chlapec posbíral na břehu řeky kameny a házel žabky na hladinu líné, hnědavé vody. Když se odrážely, povzbuzoval je radostným křikem – každý z nich za sebou zanechal rozšiřující se kruh, který se pohybem po proudu pomalu rozplýval.

Landar se čvachtal bahnem dál, až jej od Jena odděloval jeden zákrut řeky. Nestaral se o to, že má na sobě čistou bílou blůzu, a vrhl se po břiše do vody, aby mohl sledovat dění na mělčině. Viděl drobné stříbrné rybky, které dychtivě vystřelovaly všemi směry. Nějaký tvor tu klidně číhal ve skrytu – pstruh nebo losos ohromné velikosti.

Chlapec se nadechl. Kdyby se mu podařilo tuhle rybu chytit, večer by se dosyta najedli – a pěkně by takovým jídlem oslavili jeho narozeniny.

Ponořil svou hubenou růžovou paži do studeného, silného proudu.

Pomalu pohyboval rukou. Tak pomalu, že se jí nebály dokonce ani malé rybky. Cítil, jak mu jejich drobná tělíčka narážejí na předloktí. Kromě paže měl celé tělo nehybné, ne však napjaté. Představoval si, že je nějakou rostlinou rostoucí u řeky, a touto představou se pokusil zaplnit svou mysl. Pomalu, pomaloučku nechával ruku klesnout dolů směrem, kde se chvěl ten velký hnědý tvar.

Slunce zakryl malý obláček, a když jasné denní světlo potemnělo, Landar instinktivně poskočil. Jeho prudký pohyb velkou rybu vyplašil, ta několikrát mrskla ocasem a byla pryč.

Landar nemohl uvěřit, že má takovou zatracenou smůlu. Použil slovo, které slyšel při hře s kamarády, ale zcela správně vycítil, že by mu matka takové slovo zakázala říkat. Vstal a poté, co si ověřil, že je Jen bezpečně mimo doslech, použil to slovo znovu.

Ve všech ostatních ohledech to však byl skvělý den a jeho vztek se brzy rozplynul. Sebral větvičku, hodil ji do proudu a díval se, jak ji voda neúprosně unáší do moře.

Začal se neovladatelně zubit.

Ať k večeři ryba bude, nebo nebude, život je krásný a on je rád, že může být jeho součástí.

Pomyslel si, kde je asi Jen, a vydal se podél břehu zpátky. Bahno bylo hluboké a místy se do něj zabořil skoro po kolena. Všude, kde to šlo, našlapoval na spadané kusy dřeva.

To byl dobrý nápad. Do okamžiku, dokud se mu jeden spadlý kmen pod nohama nepohnul.

S hrůzou si uvědomil, že právě šlápl na záda spícího storgha.

Tvor byl pokrytý šupinami podobajícími se kůře stromu, jeho ocas připomínal ostrý meč s širokou čepelí. Neměl oči – jeho hlava byla jen prázdná maska – ale velkými nozdrami dokázal přesně odhalit, kde je vetřelec. Rozevřel své ohromné čelisti a chňapl jimi směrem, kde měl Landar nohy.

„Jene!“ vykřikl.

Jeho výkřik neměl žádnou ozvěnu. Uvědomil si, že vykřikl jen v duchu.

Za zákrutem řeky se však objevil Jen a mával dlouhým kusem zabláceného dřeva, který zjevně právě sebral ze země.

„Pomoc!“ křičel Landar. Věděl, že tentokrát křičí opravdu nahlas.

Storgh se přidušeně zasmál. Znělo to, jako když se člověk zasměje vtipu, který už dobře zná. Někde v hospodě by ten zvuk byl uklidňující a zněl by konejšivě. Z kožnatých rtů

tohoto silného masožravého tvora však zněl jako nejděsivější zvuk, který kdy Landar slyšel.

Když netvor švihl svým těžkým ocasem, odskočil Landar zpátky do bláta.

Storgh byl na něj moc rychlý. Získal převahu a začal postupovat, takže chlapce nutil sestoupit do vody. Vztyčil své uši na známku toho, že hledá potravu.

Jen se přibližoval, jak nejrychleji uměl, a ve snaze tvora zastrašit vykřikoval nesmyslné slabiky. Jeho chromá noha a lepkavé bahno však přispívaly k tomu, že postupoval jen pomalu.

Landar ustupoval před storghovým syčením, které provázelo prudký útok. Ocitl se po kotníky ve vodě a pak po lýtka. Věděl, že nemůže ustupovat o moc dál, storghové jsou na souši rychlí, ale ve vodě jsou ještě rychlejší.

„Jene! Pomoc! *Prosím!*“

Starší chlapec se přitáhl blíž a padl na storgha. Když mu ohromné zuby té bestie sevřely rameno, otočil se, podíval se na Landara a s ohromujícím klidem řekl: „Teď běž, Landare. Utíkej až domů.“

Landar sebral větev, kterou předtím Jen mával, a marně jí bušil storghovi do rohovitých zad. Tvor mu nevěnoval žádnou pozornost. Nezaujatě začal jeho staršího bratra požírat.

Jenovy výkřiky Landarovi zněly v uších po celý zbytek života. Dítě, které se tolik nasmálo v prašných ulicích Dage, se už stěží usměje.

Jak mu bratr přikázal, Landar celou cestu domů běžel. Bušil na dřevěné dveře jejich domu, dokud matka neotevřela. Poslouchala jeho zmatené vyprávění tak dlouho,

až pochopila, že ztratila svého staršího syna. Její nešťastný nářek se rozléhal po celé vesnici.

Landara zachvátil ohromný pocit viny. Nedokázal však rozeznat jeho přesný zdroj. Chtěl svou matku utěšit, nevěděl ale, jak to udělat. Chtěl přivést Jena zpátky k životu, to však bylo očividně nemožné. Chtěl... chtěl být *někým jiným než tím, kým byl*.

Což bylo také pochopitelné. Téměř na rok přesně poté jej rytíři Kai vybrali, aby se stal studentem v jejich Klášteře. Od chvíle, kdy tam přišel, získal jiné jméno a stal se jiným člověkem. Podle jejich pokynů se zbavil jména Landar i toho, čím Landar byl, a stal se člověkem známým jako Tichý Vlk.

Současně – aniž by si to rytíři Kai přáli nebo to vyžadovali – zahodil i zbytky svého smíchu a smyslu pro humor.

Zasmušile odmítal většinu věcí, které ho učili. Tu a tam postupně pochytil základy magie. Když ale starý Bouřný Jestřáb donekonečna žvanil o původu Vesmíru, ať chtěl, nebo ne, pokoušelo se o něj cosi jako smích a ústa se mu křivila do tvaru, který byl pravým opakem veselí. O přestávkách sedával nad knihami, zatímco ostatní děti pobíhaly kolem a hrály si. Po večerech ležel, nespal a myslel na silné křupnutí storghových zubů do nehybného těla jeho staršího bratra. Někdy myslel na matku. Nebývalo to však moc často: pokud mu bylo známo, byla někým, kdo byl důležitý v jeho temné a vzdálené minulosti.

Rozhodl se, že se v tomto nevlídném prostředí Kláštera zhostí role toho, kdo přežije. A tak přežil.

***

Alyss se dotkla šeříku. Dívala se, jak se mění ve světlušku a odlétá do dálky.

Hra už ji nudila, zvedla tedy své osmahlé paže a brzy se vznášela mezi oblaky. Pohupovala se mezi ptáky a prsty přejížděla po jejich dlouhých, houževnatých zádech. Zamířila dál do vesmíru a svým štíhlým tělem se pohroužila do sluneční plazmy rozžhavené doběla, kde se utápěla v pocitu tesklivé blaženosti.

Ztratila už přehled o tom, který je rok, ale všimla si přinejmenším, že na Magnamundu se dává do pohybu Zlo. Luskla silnými prsty a o pár chvil později už stála na pahorku poblíž Toranu.

Na strhaném poníku k ní přijížděl mladík oděný do modrého roucha zdobeného stříbrnými hvězdami.

Natáhla pravou paži a ve vzduchu si pohrávala s prsty. Z jejich konečků se k zemi snášel drobný bzučící hmyz. Zaklonila hlavu a zasmála se.

Pak ji napadla další věc a způsobila zatmění Slunce. Nebylo to příliš dobré zatmění, ale ani Alyss nebyla vlastně nijak dobrou osobou.

Přesněji vzato, nebyla to vlastně vůbec osoba.